

χρειαζόμενα τοῦ ζωγράφου. Ἐνα ἄλλο μικρὸ κοντὰ στὸ ντιβανάκι μὲ πανεράκι ἐργαζέσθην. Στὸ βάθος, στὴ μέση, τζαμόπορτα μὲ σιὸρ καὶ βελονδένιες κατεβασμένες κορυτίνες, ποὺ ὁδηγεῖ στὴ βεράντα. Ὅταν εἶνε ἀνοιχτή, βλέπει κανεῖς ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὸ γαλήνιο Σαρωνικὸ καὶ πιο πέρα διακρίνεται δ' Ὑμηττός.

Κυριακὴ, Γεννάθης. Διόλουστη μέρα, καμμιὰ ὥρα πρὶν τὸ μεσημέρι. Ἐνα γλνκὸ χειμωνιάτικο φῶς εἶν' ἀπαλογνμένο μέσ' στὸ ἀτελιέ.

ΣΚΗΝΗ Α'.

Ὁ Λώρης ὀρθίως μπροστὰ στὸ καβαλέττο ζωγραφίζει. Εἶνε ὡς 33 χρονῶ, μὲ σύνολο καλλιτεχνιῶ. Δεξιὰ, καθισμένη στὸ ντιβανάκι, ἡ γυναῖκα του ἀσχολεῖται μ' ἕνα ἐργόχειρο. Ἡ ἔκφραση τοῦ προσώπου της σὰ νὰ φανερώνη πὼς προσπαθεῖ μὲ κόπο νὰ κρύψῃ κάποιον κρυφὸ πόνο μ' ὅλο ποὺ θέλει νὰ φαίνεται χαρούμενη.

ΛΩΡΗΣ, κοιτάζοντας τὸν πίνακα, μὲ ὕφος ποὺ δείχνει ἱκανοποίηση.
— Ἐπὶ τέλους!
Κοντεύει νὰ τελειώσῃ τὸ περίφημο ἔργο!

ΝΑΥΣΙΚΑ, μὲ χαμόγελο, κοιτάζοντας τὸ Λώρη.
— Ἀλήθεια, Λώρη;
Τὸ βέβαιο εἶνε πὼς σ' ἔχει κουράσει ἀρκετὰ!

ΛΩΡΗΣ

Π. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ

ΛΩΡΗΣ, στὴ Ναυσικᾶ.— Μ' ἀξίζει τὸν κόπο! Σοῦ τῶχω ξαναπεῖ πὼς εἶνε τὸ καλλιτερό μου ἔργο. Τὸ πιὸ δυνατό μὰ καὶ τὸ πιὸ ἀγαπημένο μου. Τὸ ἐχτιμῶ περισσότερο κι ἀπὸ τὸ «Μακρινὸ Ἠμέρωμα» ποὺ ἔκανε τόση ἐντύπωση στὴν τελευταία ἐκθεση. Καὶ δὲ μὲ νοιάζει διόλου γιὰ τὴν κούραση. Αὐτὸ μόνο σπῶ λέω, Ναυσικᾶ μου, πὼς ἂν μοῦ δείξῃ τὴν ἴδια εὐνοια ὡς τὸ τέλος ἡ ἔμπνευση, μπόλικες θὰ δρέψω τὶς δάφνες. Καὶ ξέρεις, πόσον εἶμαι αὐστηρὸς, πρὸ πάντων τώρα τελευταῖα, στὸν ἑαυτό μου.